

Γιάννης Μελανίτης

Δερματογραφίες/ το δέρμα ως διαλεκτική αρχή

Το δέρμα αποτελεί μια διαστρωμάτωση που αντιπροσωπεύει ένα γεωγραφικό τέλος- το τέλος του σώματος ως φυσικό όριο, και μια διαλεκτική αρχή- ως όριο της επαφής του οργανισμού με το περιβάλλον.

Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε -κατά την νιτσεική παράδοση- ότι το όριο του δέρματος λειτουργεί σαν μάσκα για τον εσώτερο κόσμο- πάνω σ' αυτό το όριο, το υγιές και το παθολογικό συναντώνται. Οι Δερματογραφίες αναφέρονται στο ρόλο του δέρματος εστιασμένες πάνω σε τρία βασικά δίπολα: εσωτερικό/εξωτερικό (υπό την έννοια αυτού που βρίσκεται κρυμμένο), διαπερατό-μη διαπερατό (το δέρμα ως μεμβράνη, στρώμα, στοιβάδα), φυσικό-τεχνητό (αναπαράσταση της κατάστασης του δέρματος από τη μήτρα σε κερι ή αναδημιουργία με νέο δέρμα).

Ακριβώς τη στιγμή που τα δίπολα αλληλοσυμπληρώνονται, αντιλαμβανόμαστε ότι λειτουργούν με την έννοια του εκμαγείου: κάτι αποτυπώνεται πάνω στην αρχική φόρμα και γεννά ένα σχήμα που αποτελεί μετάφραση της προηγούμενης.

Έτσι το δέρμα είναι το πεδίο αναφοράς των αντιγράφων, η μήτρα των παραλλαγών, το σώμα του κειμένου, η πρώτη μεταφορά...Συνοπτικά, αναφερόμαστε σ ένα αρχείο παθολογικών παραλλαγών, σε μια γραφή με την έννοια της γραφής ως σώμα, ως σκέψης που σωματοποιείται μέσω του εκμαγείου...

Στη δημιουργία της καλλιτεχνικής φόρμας, η ασθένεια εμφανίζεται ως μια αναπάντεχη σχηματοποίηση αλλά και ως αρχείο της παθολογίας του δέρματος ... Με τον όρο ανεπάντεχη σχηματοποίηση θα μπορούσαμε να καθορίσουμε ολόκληρο το φάσμα των μη- προφανών παραλλαγών που η ασθένεια, ως προνομιακός, ανεξερεύνητος χώρος μπορεί να παράσχει στην αντίληψή μας...